

Kdo je zlorabil tragedijo sodnice Daniele Ružič?

Posledice napak zadnjih vlad in celo zlorab oblasti so vladajočim povzročale težave v tednu, ko je policija brutalnega pretepa sodnice **Daniele Ružič** v Mariboru osumila njenega partnerja **Andreja Horvata**, s katerim se je ta menda razhajala. Sodišče je v istem tednu odločilo, da je bil v času vlade **Mira Cerarja** v Mariboru nezakonito prepovedan koncert hrvaškega pevcu **Marka Perkovića Thompsona**, ki bi moral biti na dan, ko se je v Mariboru končal kongres SDS, na katerega je prišel tudi **Viktor Orban**. A na drugem koncu.

Napad na pravosodje ali sodnico?

Sodnico **Daniela Ružič** so pred dvema tednoma reševali v mariborskem kliničnem centru, kamor so jo pripeljali s polomljenima rokama, obraznimi kostmi in lobanjo, kar je, se zdi, šokiralo tudi politični vrh, ki ga po novem namesto Cerarja vodi **Marjan Šarec**. Iz SD, ki je ostala tudi v najnovejši vladi in pod katero zdaj sodi tudi pravosodni resor, se sporočili, da gre "za nesprejemljivo dejanje tistih, ki menijo, da so v naši državi nad zakoni in ustavo". Šef te stranke **Dejan Židan**, ki vodi tudi DZ, pa je sporočil, da to vidi "kot napad na celoten pravosodni sistem in na vrednote, na katerih je z ustavo utemeljena Slovenija." Oglasil se je tudi šef vrhovnega sodišča **Damijan Florjančič** in se s sodnico **Alenko Zadavec** javno vprašal "ali ni ta nasilni izpad tudi posledica dogajanj v zadnjih letih, ko so nespoštovanje sodniške funkcije ter neupravičeni verbalni napadi na sodstvo

ter sodnike postali stalnica.”

Ovadbo, ki jo je policija vložila proti partnerju, ki pa ga niso aretirali, je te izjave in vprašanja političnih in sodnih oblasti razkrila v precej čudni luči. A kar nekaj nakladajo ali pa so tragedijo sodnice namerno zlorabili za ceneno propagando? Drugo možnost so namreč v teh prvih odzivih povsem zamolčali.

Z bolj skrajne leve so se prve dni po napadu spravili celo na novinarje Nove24TV, ki so med prvimi poročali, da bi v ozadju lahko bil tudi zasebni motiv in ne nujno politika ali maščevanje zaradi dela sodnice. Novinarji so, je pokazal čas, bolj korektno opravljali delo obveščanja javnosti kot politiki. Iskali so resnico tudi v možnosti, ki so jo politiki v prvih odzivih povsem zamolčali. Napaka politikov, ki so eno od možnih ozadij zamolčali, nikakor ni nepomembna. Ne le zaradi nespodobnosti nabiranja političnih točk na tragediji. Sodničin partner, če je res v ozadju, in če je bil motiv ljubosumje ali kaj podobnega, ni napadel celotnega sodstva in ima pravico do poštenega sojenja in ne do postopkov, ki so jih doživeli lastniki obveznic in delnic slovenskih bank ali Thompson.

Najmanj pa si politično zlorabljanje osebne tragedije zasluži sodnica. Nepremišljeno reakcijo oblasti so takoj poskusili prikriti posamezni novinarji, ki so s spletnih omrežij potegnili nekaj zahojenih reakcij posameznikov, kakršne je mogoče vedno najti, ko je govora o odnosih med ženskami in moškimi. V medijih v državni lasti so za pravi problem potem razglasili kar zaostalo ljudstvo, ki za vse obtoži prešuštniško žensko.

Kot da ljudje, ki pišejo oslarije na spletnih omrežjih, o čem odločajo. Denimo propadla predsedniška kandidatka, ki jo je pred dvema letoma volilo vsega dobrega pol odstotka volivcev, **Angelca Likovič**, ki se je proslavila z docela bedastim in celo nečloveškim odzivom: »Dobila je to, kar si je zaslužila.«

O krivdi in kazni bo odločalo sodnik, če mu bosta policija in tožilstvo priskrbelo dovolj dokazov in ne internet. Popravilo pa to za nazaj bolečine in zlomov Ružičevi ne bo.

Denar za križ ali le za zvezdo?

Vlada je že veliko pred tem, ko je bila pretepena sodnica Ružičeva, predlagala, da bi gospodarski oddelek mariborskega sodišča, na katerem je ta sodila, prevzel presojanje velikanskega števila sporov, ker je v času **Alenke Bratušek** oblast odločila, da zapleni in izniči za kakšno milijardo obveznic in delnic, ki so jih imeli ljudje v pretežno državnih bankah, češ da niso vredne prebite pare, posameznikom in podjetnikom pa je onemogočila resno možnost pritožbe. Podrejenci niso imeli možnosti, da bi na sodišču lahko zaščitili svoje interese, ko je bil še čas. To je ugotovilo ustavno sodišče. Še vedno ne morejo, ker poslanci še kar ne vedo, kako bi jim zagotovili, kar bi jim po sodbi ustavnega sodišča morali že pred leti. Kot ne znajo učencem na osnovni šoli Alojzija Šuštarja dati za izobraževanje enake vsote kot malčkom na drugih šolah, kar je tudi zahtevalo ustavno sodišče.

Ministrico **Ksenijo Klampfer** je premier Šarec za napačno odločitev, ko je delala še na upravni enoti v Mariboru, te dni celo pohvalil, češ, da je vsaj prevzela odgovornost in

odločila kot pač je. Kar si menda mnogi ne upajo, je namignil. Med temi mnogimi zanesljivo ni ministra **Jerneja Pikala**, ki je predlagal, da bi za šolanje malčkov vlada dala več denarja tako, da bi ga dala manj. Kar se mu zdi povsem ustavno in lahko menda edino zavaruje javno šolstvo. Ki si zasluži več, ker je dolgo prisegalo na zvezdo, eni drugi pa dobijo manj denarja za šolanje otrok, ker spoštujejo nekoč partijsko prepovedan križ.

Še dalje kot Klampferjeva ob Thompsonu je šel na javni televiziji direktor **Igor Kadunc**, ko je pozneje odstavljal odgovorno urednico informativnega programa **Jadranko Rebernik**, že prej pa je odletel urednik **Igor Pirkovič**, ker je s hrvaškim pevcem Thomsonom narediti intervju in mu ponuditi možnost, da odgovori na hude očitke, ki so bili v ozadju politično motivirane prepovedi. Obtožbe so bile, da je Thompson ustaš in fašist. Nobeno sodišče ni presodilo tako. Hrvaški pevec pa, tako je obveljalo, ni imel pravice odgovoriti niti v medijih na te precej sovražne oznake, ki so jih izrekli predstavniki naših oblasti.

Je to pošteno obveščanje javnosti?

Iste ideološke diskvalifikacije je izrekal tudi direktor televizije Kadunc, ko je ukrepal proti urednikom in novinarjem, ki so si drznili ravnati po kodeksu novinarske etike in ne ukazih oblasti.

Politična policija za medije

Značilno je, da Pirkoviča in Rebernikove večina velikih

medijev in pomembnih novinarjev ni branila, ko sta bila kaznovana za profesionalno pravilno ravnanje. Številni novinarji so, ko gre za Rebernikovo, ravnali v slogu izjav Likovičeve o pretepeni sodnici: »Dobila je to, kar si je zaslužila.«

Primer Thompson nam, mimogrede, lepo pokaže, zakaj se moramo bati inšpektorjev, ki bi jih za prepovedovanje vsebin in izrekanje glob za "sovražni govor" v medijih, uvedel nov medijski zakon, ki ga je ministrstvu za kulturo pomagal pripravljati **Rok Čeferin**, ki so ga koalicijski poslanci medtem že izvolili za ustavnega sodnika.

Napoved posebnih inšpektorjev, s pomočjo katerih bi vladajoči črtati del vsebin medijev, kaže, da se oblast dela medijev boji. Nekaterih. V zakonu le medijem prepovedujejo, kar ustava prepoveduje vsem, tudi, denimo, vladajočim politikom, s členom:

"Protiustavno je vsakršno spodbujanje k narodni, rasni, verski ali drugi neenakopravnosti ter razpihovanje narodnega, rasnega, verskega ali drugega sovraštva in nestrpnosti. Protiustavno je vsakršno spodbujanje k nasilju in vojni."

A zdaj bi vlada le za medije uvedla posebne inšpektorje, ki bodo udarili z zahtevami po umiku člankov, kar je cenzura in denarnimi kaznimi do deset tisoč evrov za grešnike. Odločali bodo, če bo to šlo skozi, seveda arbitrarno in politično kot je v primeru Thompson Ksenija Klampfer.

V tem delu za založnike medijev tudi ne bo več veljala ustava,

ki pravi:

“Vsakdo ima pravico, da o njegovih pravicah in dolžnostih ter o obtožbah proti njemu brez nepotrebne odlašanja odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom ustanovljeno sodišče. Sodi mu lahko samo sodnik, ki je izbran po pravilih, vnaprej določenih z zakonom in s sodnim redom.”

Če bi odločali sodniki, bi bilo za vladajoče prenevarno. Sodnik bi lahko presodil narobe in ne po direktivi in interesih te ali one politične stranke.

Za izvedbo člena, ki ga ponuja ministrstvo za kulturo, je nekaj izkušenj iz preteklosti, ko je tajna politična policija v tiskarnah že nadzorovala, kaj nameravajo tam mediji tiskati in še pred objavo dosegla, da so izšle popravljene ali celo prazne strani.

Predlog, ki pripadnike tajne politične policije preimenuje v inšpektorje, in ki ga zdaj ponuja vlada, je takšen:

»8. člen

(prepoved spodbujanja k neenakopravnosti in nestrnosti)

(1) Izdajatelj ne sme prek medija razširati programskih vsebin, s katerimi se spodbuja k narodni, rasni, verski, spolni ali drugi neenakopravnosti, k nasilju in vojni, ali razpihuje narodno, rasno, versko, spolno ali drugo sovraštvo in nestrnost.

(2) V primeru kršitve prejšnjega odstavka sme pristojni inšpektor odrediti izdajatelju, da programsko vsebino iz prejšnjega odstavka odstrani ali preneha z njenim razširjanjem prek medija, oziroma odrediti druge ukrepe za odpravo nepravilnosti in pomanjkljivosti v skladu z zakonom, ki ureja inšpekcijski nadzor.

(3) V postopkih po tem členu lahko pristojni inšpektor zaprosi reprezentativna strokovna združenja novinarjev in medijev za mnenje o tem, ali se z določeno programsko vsebino spodbuja k narodni, rasni, verski, spolni ali drugi neenakopravnosti, k nasilju in vojni, ali razpihuje narodno, rasno, versko, spolno ali drugo sovraštvo in nestrnost.«.

Stari grehi v nekaj lepši preobleki, ki pomenijo nove težave, ko še svojih starih grehov vladajoči ne znajo rešiti.